

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:
на цілий рік . . . 20 кор.
в пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а: місяць . . . 170 нр.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі члени по 10 сот.

РУСЛАН

«Барвещ ми очі і душу ми вресеш: а не возьмеш милоста і віра не возьмеш,
бо руске ми сердце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що для
крім неділь і руских свят
о 5½ год. пополудни.

Редакция, администрация і
експедиция «Руслана» під
ч. 1. пл. Дембровского (Хорун-
щини). Експедиция місцева
в Агенції Соколовского в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє.—
Рекламації неопечатаніє
вільні від порта. — Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надслані» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Передвиборчі заходи.

(X) Ще стара державна рада не закінчила свого шестилітного життя, ще виборчий закон не санкціонований а вибори не розписані, а вже вириваються, як гриби по дощі, в різних округах виборчих всілякі кандидатури. З того можна собі уявити, скільки їх буде, коли справді вже буде наближати ся речинець виборів, а коли хто у нас побоював ся, що не буде кого вибирати послами, то може тепер вже заспокоїти ся. Колиж задержимо ся хвилинку над іменами деяких кандидатів, що вже переїхали ся по днівниках, то мимохіть насуває ся на думку латинське: *difficile est satyram pop scribere!*

Одначе сим разом не думаємо писати сатири, а бажаємо піддати деякі замітки до поважного розбору нашої суспільности. Загально нарікають у нас, і то справедливо, що руский нарід вельми покривджений виборчою реформою і що до числа мандатів і що до поділу виборчих округів і що до деяких виконних постанов, які можуть бути вихисновані на нашу шкоду. Здавало ся отже, що супроти сего повинна би руска суспільність змагати до того, щоби до державної ради вислати сам вибір нашої інтелігенції (в повнім розуміню сего слова). Очевидно розходить ся тут передовсім о людей характерних, ревних, трудячих, охочих до роботи і спосібних до саможертви в користь руского народу і нашої церкви, котрої інтересів нераз треба

боронити. Неперечно і се є важним услів'ям, щоби се були люди, котрі би схотіли і зуміли нераз своєю особисту думку, свою особисту честлюбивість підпорядкувати загальним інтересам і тим способом уможливити згідне поступованє, щоби не доходило до таких відносин, як у байці: птах, щупак і рак.

Побіч сих условин треба від кандидата до державної ради вимагати певного знаня справ, певного образования бодай загального, коли вже не в подрібних галузях наук політично-суспільних, економічних і т. п. Не тільки бо о се розходить ся, щоби посол промовляв при важнійших справах і предметах, які стоять на денній черзі, але щоби також міг трудити ся в комісіях, де підготовляють ся і звичайно вже рішають ся справи, які опісля приходять на чергу в повній палаті. А се вимагає конечно певної науки, певного знаня і образования.

Задля того іменно першим і найважнійшим услів'ям є добре знанє німецької мови, в якій ведуть ся розправи в комісіях і в повній палаті, в якій списані всі предлоги, реферати і т. и. Правда, що деякі послы й теперішні й давнійші в державній раді (н. пр. деякі Італіянци, Хорвати, деякі Чехи, польські людовці, стояловці, ба й деякі з інтелігенції польської) не вміють по німецьки і задля того деякі з них послугують ся своєю рідною мовою. Алеж сі промови не входять до стенографічного протоколу, они не мають ніякого значіння і впливу.

Коліж дехто у нас думає, що досить як буде пять-шість таких, що добре зна-

ють німецьку мову, щоби могли промовляти а інші щоби лише були до голосованя, то сей дуже помиляє ся, бо кляуб зложений у великій часті з несвідомих німецької мови, не зможе обсадити відповідно хочби лише найважнійших комісій, тим самим не зуміє собі здобути належного значіння і впливу, а вношепє саміх інтерпеляцій і внесень і виголошуванє бесід кількома лише в повній палаті не принесе тої користи, яку може для народу здобути кляуб зложений з людей спосібних, образованих і володіючих добре німецькою мовою.

Задля того мусимо вважати нещасливим і некорисним для успішного діланя в державній раді кандидатури селян, а навіть і неодного з інтелігенції, котрий хоч і учив ся німецької мови в гімназії, але не володіє нею на стілько, щоби нею міг свобідно говорити і писати. Кому се видає ся річию байдужною або легкою, нехай поситає деяких дотеперішних послів руских, котрим здавало ся, що они знають німецьку мову, а в дійсности і протягом цілого шестилітя не опанували її, хоч винесли певне ві знанє із школи і задля того не осягнули того успіху, якого по них сподівала ся руска суспільність.

Отсі замітки поки що насувають ся нам при стрічі деяких імен кандидатів, або після таких заяв, які вийшли від кандидата Старуха на Народнім Комітеті або на зборах в Станиславові. Відтак не дивуймо ся, що нас маловажають, наколи не зуміємо собі здобути значіння і впливу.

Година граматики.

Декотрі панни з першого року учительської семінарії танцювали сами на коритарі школи вальса так завзято, мов би не знати яка чудова музика пригривала їм, коли в ту хвилину за угла коритаря вийшов професор з книжкою в руді. Панни пурхнули до класи, мов наполохані пташки, тільки порох звів ся за ними, щоби професор мав чимсь поживнійшим дихати. У класі, де вже перед тим вперед дві години сиділо шістьдесят дівчат, повітре було також прикре, повне пороху і задухи.

— Відчиніть вікна! — крикнув професор, входячи в класу, — тут можна задушити ся! Чому не провітрили класи підчас павзи?

— Бо протяг, двері відчиняють! — відповіли декотрі.

Шкода було сперечати ся; молоді, переважно піснацяльті дівчата чули ся у сїм повітрі добре; їх вік перемагав усе. А що професор не міг дихати, що їх се обходило? Тай він по хвилині не чув уже сеї задухи,

станувши коло відчиненого вікна, крізь котре входило свіже повітре літнього ранку.

— Я заповів вам, що сьогодні повторяємо граматку — почав професор. — Буду питати.

Дівчата притихли. Вони граматки не люблять і до самої смерти не знають, де класти протинку. Се вже їм так Бог дав. Але професор мав спосіб, випробований попередними роками, яким вдавало ся йому часом оживити і найскучнійше перепитуванє граматки. В першім році він зважив ся тепер ужити сего способу.

— Панно Юрківська, скажіть мені, котре мужеське імя подобає ся вам найбільше? — викликав професор навгад першу з краю лавки, що сиділа найблизше него.

— Михась! Михась! — відповіли за Юрківську декотрі сусідки, цікаво усміхаючись.

— Добре, нехай буде Михась! — сказав професор ніби поважно, хоч зрозумів зараз, у чім діло.

— Я не хочу се слово відмінати — відповіла Юрківська рішучо, почервонівшись.

Вона, що звичайно хвилинки не посиділа тихо, була сьогодні чогось пригноблена. Годі було єї питати ся, чому Михась їй не до впо-

доби, отже професор казав панні Юлії Михальчук відмінати се слово.

— Михась належить до другої мужеської підвідміни.

— Добре! Додайте ще до того слова який прикметник.

— Дорогай..

— Нехай буде! отже відмінуйте!

— Дорогай Михась, дорогого Михася..

Відмінє панна Юлія того Михася, мов оріха гризе. Професор глигнув на Юрківську: вона сперла свою гарну, русяву головку на оба кулаки, мовчить, дивить ся на стїну. Щось є! — думає собі професор, але що таке, і в гадку йому не приходить. Каже відмінати слово: прогулька. Панна Сосновська, як правдива Буковинка, каже другий відмінок множини: прогульків замість прогульок. Професор сердить ся і вже в соте повтаряє, що не каже ся гóрів тільки гір, прогульок а не прогульків — і за тим пересердем зовсім забуває на Юрківську.

(Конець буде).

Осип Маковей.

Testimonium paupertatis...

Нарешті «Діло» відважило ся виступити против кацапів і... передрукувати їхню лайку на себе.

І так пише: Для ілюстрації і характеристики москвофільської тактики подаємо тут виписки з одної статі послідного числа «Русского Слово», часописи призначеної для селян:... «пани українці рѣшили, що русини мають вести виборюю роботу нарочно такъ, чтобы ихъ вороги побии на всѣхъ точкахъ... Не хай же теперъ сами селяне-патріоты рѣшать кто буди виненъ, если при надходячихъ выборахъ попадутъ въ державную думу или самыя такіи комедіянти изъ украинской партіи якъ Петрицкий, Цегельский и Яворский та подобныи имъ или же — польскіи шляхтичи? Съ радикалами хотять національ-демократы конечно заключити тѣсную угоду-компромисъ, однако радикалы не хотять о томъ и чути. Понеже до національ-демократичной партіи належить дуже много священниковъ, понеже за тою партією стоить и митрополитъ Шептицкий, если его газетка «Основа» радить слухати головного коменданта національно-демократичной партіи «Народного комитет-а»; понеже якъ сказано, національ-демократы конечно хотять заключити компромисъ съ радикалами, а радикалы ненавидять вѣри, церковъ и священниковъ всѣми силами, то добре видно, якіи то по правдѣ христіане и католики тѣ священники, що належатъ до національ-демократичной партіи... — Партія Барвинського дуже напрошуея до національ-демократовъ и ажъ плаче, що они ей не хотять знати. Но та партія забуває, видно, о томъ, що якъ прийде до дѣла, т. е. до выборовъ, то политики отъ «Дѣл-а» и «Свобод-ы» и ихъ приклонники на провинціи радше будуть голосували не то на Барвинського но хотьбы даже на Абрагамовича или Старжинского та Гломбинского, т. е. на тѣхъ найбільшихъ вороговъ русского народа, чѣмъ на твердого русина».

Коли правдива приповідка, що від ворога найскорше дізнаеш ся правди про себе, то тут она справді сповнила ся на національній демократичній партії. А що «Основа» радить слухати «Народного комитету» і «Руслан» накликає до народної солідарности, до занехання киричї бодай в народнім руско-українським таборі, то діє ся се тільки з горячого бажаня як найкрасшого успіху загальної, народної справи, а не з яких егоїстичних цілей чи виглядів. Натомість політики з «Діла», яким вже не вистарчає «вузка національна форма» і котрі залізли аж у «національ-демократичну(!)», без згляду на вигляди і користь народної справи, кокетують з «соціал-демократами», хотяй сі, навіть на гурт разом з радикалами, не представляють собою для руско-української справи жадної союзної сили. Бо і хтож такий становить провід і загал сих партій? Кілька кепських адвокатів, які самі в своїх приватних справах супротив мужицтва в ліпшими дереунами і мамелюками, як не один з виставлених ними на загальне позорище «попів-мамелюків» кількадесят молодих академиків і кількасот «освѣдомлених» ними селян.

Під заголовком «Мамелюцтво» помістив в «Ділі» якийсь сьвященик статью в якій між иншим пише: Досить пригадати собі польскі відпусти в Кохавині; хто на них буває, як не отці духовн Літвін зі Станиславова, Галькевич з Стриганець, І. Глібовицкий — або згадати допись в «Свободі»: хто денунціював читальню Просьвіти в Лагодіві? Хто переслідує її членів, та робить всякі пакости інтелігентнішим членам тамошної читальні Просьвіти, ба, що більше, учителям, сприяючим Просьвіті, як не отець духовний Т. Сахно, зять декана народовця?! А отець Гр. Козицкий, парох Залуча, не управляє спорт мамелюцтва, денунціюючи тов-о «Січ» до староства? Отець Ілія Матковський, совітник консисторский, містодекан і парох зі Свидови не уділяє руским дітям в рільничій школі в Ягольниці науку релігії по польски? і т. д. А що на те загал духовенства, яке єго становище в товариськім пожитю з тими мамелюками?! Чи знакомі сусіди не сходять ся з мамелюками, не стискають їм руки, не йдуть на «писки»? Так! Замість погорджувати такими людьми, оминати їх товариства та на кождім кроці вказувати їм на нікчемність їх поступованя, наші духовні сиплють їм компліменти, засідають при однім столі, цілують ся як з приятелями!»

Супротив сего запитасмо: Чи не досить вже експіації за хибні поступки, — але спорадичні впрочім з огляду на час подій — деяких духовників, коли член того самого стану подає їх повні імена на таке прилюдне позорище в «Ділі» по тих всіх напастях, які они мусіли читати в ріжних більше і менше радикальних газетках? Чиж так вчинено би з яким адвокатом-Русином, котрий прецінь також живе безпосередно з руского хлопа віддаючи єму часто услуги дуже проблематичної вартости, чи зганьблено би так публично і поіменно учителя і урядника-Русина, який поза свої фахові обовязки маніфестує свій патріотизм щонайбільше відогранем партії білярду, або віста в касині, та чи взагалі виступовано би против цілого стану за похибки одиниць, які лучають ся все і всюда?

Однак «Діло» з властивою собі консеквенцією, замістивши інсинуації «Сьвященика» без пайменших уваг, зараз таки опісля доносить в дописи з Ягольниці, що справа уділюваня релігії в польській мові о. Матковским має ся зовсім инакше, а певно в других наведених «Сьвящеником» найшли би ся лагодячі обставини, які зовсім не оправдали би засуду на товариску смерть, якої сердечний «Сьвященик» без суду жадає на своїх собратів. Ба не тільки на вчислених собою після інформації «Гром. Голосу» мамелюків видає «Сьвященик» вирок, але і на весь загал духовенства, кажучи:

«Винен! Винен тому, що терпить між собою мамелюків; коли дістають ся нам болючі удари від приятелів (!) народа, то заслужено — бо консеквентно. Народ наш читає нині богато, думает, гадає: ну і, видячи приміри на власні очи (о. Сахно в Лагодіві, залюбки бере в руки «Громадський Голос») перей-

має ся єго резонами і переходить над нимч до порядку дневного. Не Трильовский, Павлик і т. и. зродили руских радикалів, а таки ми, чи то значна часть з поміж нас сьвящеників, а то — мамелюки! А тих мамелюків знай — мусить бути добра пайка, коли заходять ся сі людіи утворити з них окрему партію мамелюцку чи, як то вони все з паньска називають, «клерикальну», хотъ ціли і причини твореня партій у нас цілком не видно. Те мамелюцтво дістало і доси дістає апробату з гори. Не дивно тому, що народ відступає нас; бож він видить, що межи нами сьвящениками велика пайка мамелюків. Интерес церкви, духовенства і нашого нездеправованого народа, кличуть до нас: Геть з мамелюцтвом, і то як найскорше! В противнім рязі остануть ся пастирі без стада, а владики владиками in partibus infidelium».

Чиж се не є правдиве testimonium paupertatis для того сьвященика-дописувателя, вихованого на політичній платформі «Діла» і взагалі для міжпартійної політики національ-демократичного органу! Однак еще цікавіші будуть дальші документи!

(Конець буде).

Політичні вісти.

В державній раді в п'ятницю ухвалила палата послів по довшій дискусії реформу промислового закона в другім третім читаню з узглядненем змін, які поробила в тім законі палата панів. Відтак слідували внесеня і інтерпеляції. Віцепрезидент др. Кайзер повідомив, що на дневнім порядку нинішнього засіданя стоить дальша дискусія над законом о торгівли вином, почім імовірно підуть під наради пильні внесеня о законах урядничих і конгруй. Засіданє скінчило ся о годині 5½ вечером.

В суботу ухвалено наглість внесеня в справі закона про вино і по переведеній дискусії прийнято єго в другім і третім читаню разом з резолюцією п. Штайнвендера, щоби правительство при пересправах з Угорщиною постарало ся о знесенє імпортованого цла на вино. Під конець засіданя зголошено цілий ряд внесенєв на інтерпеляцій.

В російськім бюджеті на р. 1907 установлено загальну суму звичайних і надзвичайних видатків кругло на 2 мільярди рублів. Бюджет може бути затверджений аж з кінцем першого півроку, тому рада міністрів затвердила тимчасовий кредит на час від 1. січня до 1. цвітня в сумі 643 мільонів рублів. З суми двох мільярдів припадає (кругло в мільонах руб.): міністерство двору 16, на найвищі державні інституції 6, на синод 29, на міністерство внутрішних справ 135, фінансів 369, заграничних справ 6, просьвіти 44, будови доріг 474, торгівлі і промислу 31, рільництва 37, війни 380, маринарки 104, а на виділ державного кредиту 379.

Францускі єпископи мали недавно збори, на яких деякі обстоювали за тим, щоби для забезпеченя богослуженя утворити віроісп. громади на

підставі загального права. Однак більшість єпископів спротивила ся і сему пропозиції, маючи на увазі погляд, висказаний папою в письмі, зверненім перед кількома днями до французских єпископів. В згаданім письмі обговорює папа теперішнє положенє французкої церкви і становишко церкви до вільнодумних заряджень Бріана. Папа вказує, що держава сама хотіла полишити церкві маєтки під услівем, що церков піддасть ся організації, якої вона ніяк не могла прийняти, не руйнуючи своєї божественної конституції. Проте церков попала в примусове положенє і не могла оперти ся несправедливому рабункови. Закон о віроісповідних союзах не годить ся з церковною єрархією, яка є божественного походження. Тому папа був приневолений відкинути той закон, не зважаючи на тяжкі матеріальні втрати, боячись єго наслідків. Дальше констатує письмо, що не є правдою, будьто би у Франції відкинуто те, що прийнято в Німеччині, бо там були інші відносини. Німецькі віроісповідні союзи, які зрештою є лише толєровані, узнають церковну єрархію, чого французкий закон не робить. Жаданє цілорічної декларації на відправу богослужень також не давало церкві ніякої безпеки. Зрештою церков булаб і се жаданє толєрувала, колиб міністерияльний обійчик не витворював парохам в їх церквах неможливої ситуації. Що догичить нового закону міністра Бріана, то що до церковних маєтків є він прямо конфіскацією, а взагалі вводить анархію і заколот на шкоду цілого краю. Сей закон є лиш заостренєм сепарацийного закону, так, що папа мусів єго відкинути. Змаганя противників церкви, щоби одвічальність за теперішнє положенє скинути на папу, є доказом, що вони знають, що зробили щось, що не відповідає ані бажанням, ані інтересам краю. Всі ухвали держать єпископи в глибокій тайні, а подали до відомости лише те, що на своїх зборах ухвалили вислати адресу до папи.

Н О В И Н К И.

— Календар. Ві второк: руско-кат.: Полівкта, Евстр.; римо-кат.: Вінкентія. — В середу: руско-кат.: Григорія Нисейск.; римо-кат.: Обр. П. Д. Марії.

— С. Ексц. Єпископ Чехович виїхав на тиждень до Відня.

— Йорданське торжество у Львові опроведено в суботу при сприяючій погоді з традиційною величавістю. На жаль не міг взяти в ній участі С. Е. Митроп. Шептицький з причини нездужаня на інфлюенду і пробуваня під єю пору в жовківській монастири. В заступстві довершив цілої Йорданської відправи і водосвяття о. митрат Білецький в сослуженю капітуля і духовенства всіх руских парохій у Львові. Йорданський похід з церкви Преображенської при ул. Краківській почав ся о год. 9½ на Ринок, а по освяченю води, що тривало годину, обійшов Ринок і вернув до церкви. В торжестві взяли участь намісник гр. Потоцький, кр. маршалок гр. Бадені, президент вис. кр. суду Тхоржницький і прочі достойники всіх найвисших властей державних і автономічних, та офіцирский корпус з ген. Аверспергом на чолі. Дуже гарно співав хор питомців дух. семінарії, Війскову асисту і привісані сальви сповнила почетна компанія 95. п. п.

— Торжество Йордану в Клепарові під Львовом. Пишуть нам: Пятьсот літ минуло від за-

ложена Клепарова; пятьсот літ не загомоніла в тій місцевости торжественна молитва і служба Божа після грецкого обряду. Мешканці Клепарова так Поляки як Русини не мали місця, де би могли збирати ся на богослуженя. Перед кількома літами завязав ся там комітет зложений з Поляків і Русинів, котрий поставив собі за ціль збудувати каплицю. Каплиця ся стоить готова і в ній спільно сходили ся Поляки з Русинами на польске богослуженє. Підчас свят руских Русини мусіли іти на богослуженє до Львова. Сеґож року забажали они відсвяткувати Йорданське свято в своїй місцевости; поробили стараня так у властей духовних польских як руских, у одних о дозвіл каплиці, у других о видєлєгованє свьяченика і відсвяткували се свято дуже величаво. Службу Божу і водосвяттє відправив о. Возняк, сотрудник церкви св. Пятниць, в асисті дияконів (двох питомців дух. семінарії). Водосвяттє відбуло ся на річці при процесії з лат. капліці, а співав хор зі Львова під дірігентурою п. Купчівського.

О годні 12½ скінчилось торжество серед великого одушевленя тамошних жителів так Русинів, як також Поляків. На лицах всіх присутних видко було велике вдоволенє. До урядженя сеґо торжества причинив ся головно як морально так і матеріально п. Осип Ганкевич, властитель реальности в Клепарові. Також і тамошна рада громадска своїм старанєм причинила ся до звєличаня сеґо свята. Видко, що ся рада громадска не пересякла ще вшепольским духом.

— 3 тов-а „Сила“ у Львові. Вчєра уконституовало ся нове руске тов-о слуг і зарібників „Сила“. Сила „Сили“ проявила ся на загальних зборах, що були в салі руского „Сокола“. Явило ся поверх 400 осіб обох полів з робітничих кругів; зі свїркої інтелігенції було кілька осіб, з духовенства на превеликий жаль — не було нікого. Збори отворив іменем комітету основателів п. Василь Нагірний і вибраний предсідателем проводив зборам. По прочитаню і поясненю статута п. Цегельским вписало ся до тов-а около 200 членів, почім выбрано виділ, в якого склад вїшли: Голова п. Нагірний Василь; члени виділу пп.: Ловицький Юліян, Скварко Андрей, Кошулинський Іван, Козак Семен, Цамбала Филип, Борейко Іван, Стецяк Іван, Пищаловский Микола, Демків Петро, Рыбак Петро, Гармаш Микола; заступники виділових: Нагірний Михайло і Чорний Матей. До контрольної комісії выбрано: пп. Василя Горбая, Мих. Вудкевича і Ром. Свирида. Потім забирало голоє много присутних в справі вкладки і означеного статутум уділюваня запомог членам. Вкладку ухвалено в висоті 20 сот. тижнево, а 1 К внесового, а висоту запомог означать надзвичайні загальні збори, які скличе виділ за цїв року. Збори покінчили ся о 8½ год. вечер відспіванєм народних гимнів з великим одушевленєм.

— Руска каплиця при Божім гробі в Єрусалимі. При нагоді послїдного паломництва до св. Землі Митрополичий Ординарият намірив устроїти при Божім гробі в Єрусалимі особну каплицю для Русинів-католиків. В тій ціли прибори потрібні до богослуженя зістали вже в Єрусалимі в депозиті зложені. На ту ціль є вже в капцелярії консисторській зібраних 883. К 22 с., які походять в найбільшій часті зі складки паломників. Тепер зарядив Митр. Ординарият, щоби по всіх церквах збирала ся що річно в Велику Пятницю складка для місий і гроба Христового в св. Землі; надіслані гроші ужиють ся вперед на поставленє рускої каплиці в Єрусалимі.

— Виїзд жидів з Галичини. Жидівський місячник Gerechtigkejt, який виходить у Відні радить галицким Жидам розлізти ся по інших краях. В Чехах — пише Gerechtigkejt — де є цвитучий промисл, серед 6,798.000 населеня є лише 130.000 Жидів, а на Угорщині на 19½ мільона душ є 612.000 Жидів. В безпромисловій Галичині на 7,270.000 населеня є аж 822.000 Жидів, з яких 30% не має ніякого удержаня. Gerechtigkejt радить їм емігрувати не до Америки, бо єї треба лишити росийским та ромуьским Жидам — а до

всїх західних країв Австрії, де є мало Жидів. До самого Відня можуть Жиди також переносити ся, але не в великїм числі, бо тоді заробкованє було би для них тяжке. До Відня повинні їхати лише ремісники. Торговельним, субектам Жидам не радить Gerechtigkejt отворити склепи в Галичині але в Чехах і на Моравії, де мали би добре становишко, а Галичину звільнили би від зросту голодного пролетарияту.

— 3 Самбора пишуть нам: Живєсь і у нас в Самборі. Минув старий рік, що чорними красками записав ся в житю самбірської громади. Давнішими літами працювали старші і молодіж переставляючого ся старця, що хотїя немного їм добутку зіставляв, однак все бодай заслугував собі на яку-таку згадку, та подяку, минувший же рік вдав ся на лихо якийсь абсолютний, сварливий, інтриґант, що замість гуртованя, розєднав всїх і вся. Не знаю, чи старець сей тільки в Самборі коїв такі лиха, та на кождім кроці виявляв свої примхи? Самбірщина пізналась вкінці на їм, тож котюзі по заслузі, не попрачала єго, а навіть як приманчиво кликав він на працю, обіцяючи всякі солодощі, відчит і забаву, з пересердя громада не явилась, а навіть молоді так ласі на забаву. Самбірці страх завзятуші, дали старому такого прочухана, що і десятому внукови заказувати буде, що абсолютизм вже переживсь, а супроти введеня загального голосованя кликати буде до ради сїх і тих. Старий намотав собі на вус і поучав свого сина, бо сей молодик проявляє згідливу вдачу і бажає ввести громаду самбірську до своєї хати, в котрій, як кажєсь, має бути і своя правда. Поживемо, побачимо, яка се буде правда. Тимчасом вибрав ся молодик по селах, аби притягнути і провінціональну громаду до нової хати. Не знати поки що, як єму ся місія поведєсь, чи баґацько стягне до гурту. Молодик має нахил і до просвїти і то виспої, — нашптав людем про потребу своєї середної школи і заставив гурт до думаня об своїй школі, котрої тепер самбірским підгорянам страх захотїлось. Як удасть ся єму вихлопотати свою гімназію, заповідає лучший бенкет з гулянкою, з музикою, на котру зідець весь гарний цвіт епід Бєскиду, заповнить касу, що відразу з доходу стане бурса і покрясь недобір з вечерка Шкільної Помочи, урядженого в осени. Молодик вступав по дорозі і до шкіл народних та їх представителів, розкрив їм їх пужду так ярко, що заворушились бідолахи і в Самборі ладять на 20. аж три реферати, аби виказати неоспориму правду, що 600 корон таки ще замало до житя, а заботато до смерти, але таки і голодова смерть. Молодий виявив занадто сприту до легкої економії, витрусив геть кишені консументів в кармани купців, поїдносив ціни в трое і викликав такий лемєнт, що аж Відень здригнув ся і розтворив свої каси, аби прийти в помочию. Но проворний молодик обчислив добре, що і та підмога переїде в кармани купців, а урядники тимчасом мають лишений час трєх місяців до утіхи і надії. Не знати ще, як віднесєсь молодий до товариства „Просвїти“ і читалень єї, чи забув, або може не мав часу вглянути, та згуртувати до економічної праці, котру так спритно на вишнім полі підпомагає.

Було би порядно, аби заглянув по дорозі і до задаткового товариства „Добробит“, та нашптав директорам, аби не забували про бурсу і зі своїх доходів бодай трошка уділяли на добродійні ціли. Може зглянеє і на товариство „Народний Дім“, та виложить патриотам, що до ведєня економічної праці треба таки своєї каси. Молодий любить ся і бавити, а що не міг витягнути козаків молодців, розрізнєних з старшою громадою через юродивого старця і злучєних в якусь неприродну спільку, навїяну їмби поступовими кликами, та наклонити до забави, привів театр, в котрім вся громада зійтись може. Саяя простора, потреба значної громади видців, аби не свїтила пустокою і не виставляла громади на глум, тож річною околиці брати живійшу участь в житю, а не спускатись на сам міо

сто. Як удасть ся місяя рухливого, миролюбивого молодика в Самборі і в Самбірщині, поживемо, побачимо. Поки що діяльність его будить надію на лучше, коби лише не зразив ся апатично, та не зморив ся, тож залишм на разі его хвальбу, а як витреває в добрім намірі, обкадимо его на всі лади.

— Церковний музей у Львові. С. Експ. Митрополит Шептицький, заложив, як звісно, церковний музей в забудованю св. Юра. Само его уряджене коштівало понад 12 тисяч корон. Видатки на музей (закупно книг, рукописий, ікон то що) до р. 1905 виносили 13.439.37 корон. В р. 1906 видатки виносили 2.807.90 корон. В сїм часі (за р. 1906) прибуло 96 томів книг печатаних, 139 рукописий, 62 ікон, 15 материй штук і 6 церковно-археологічних предметів. В повисші видатки не вчислено значної, а неможливої до означеня суми грошей, які пішли на закупно чаш та инших церковних предметів жертвованих церквам в заміну за даровані до музею старинности.

— Вибори в Старосамбірщині. „Нар. Комітет“ затвердив кандидатуру на соймового посла з сїльских громад Старосамбірщини о. Івана Яворского, пароха зі Стрільбич. З польської сторони кандидує п. Стефан Созанський.

— Снігові засипи. В останних днях падав на Поділю густий сніг і засипав залізнич. шляхи так, що на цілім Поділю удержано рух залізниць лише на двох головних шляхах Львів-Підволочиска і Львів-Чернівці. Всі прочі шляхи, між ними Ходорів-Тернопіль і Станиславів-Гусятин засипало снігом і 19 с. м. станув на них рух поїздів, але здаєсь, не на довго, бо нині випогодило ся, а мороз, хоч доходить до 27°, не вплине на дальше здержане руху.

— Сионісти в Галичині — як доносить Wiek — ухвалили ставити своїх кандидатів не лише в жидівских округах, але і в тих округах, де Жиди є в більшм числі. Їх кандидати мають зобовязати ся заложити окремий клуб жидівський в парламенті і не сміють належати до инших народних клубів парламентарних.

Телеграми

з дня 21. січня 1907.

Париж. Французкі єпископи в адресі до Сьв. Отця запевнюють про своє однодушне, з переконаня пливуче піддане себе приказам Сьв. Отця в справі віроісповідного закона, і запротестували проти насильства французского правительства.

Петербург. Міністерска рада затвердила проєкт утвореня ві східних повітів губерній люблявської і сідлецької окремої губернії холмської і сю предлогу представить будучий державній думі разом з предлогою наданя польскому королівству автономії з відлученем від него холмської губернії.

Атени. З Македонії доносять, що ватага Болгарів впала до грецького села Цірково і убила 7 осіб з родини нотабля, а село підпалила.

Матеріали до національно-політичного і культурного життя Русинів.

Лист Данила Тянякевича до Ол. Барвіньского.

Закомарь 18. Червня 1869.

Дорогі Други мої Братчики Олексю і Костю!*)

Простіть, що я Вам не одвітую. Листи Ваші предовженно на мене чекали—я іздив із жінкою и дитиною до родини а потому як не залежить щасливо собі на пошті, бо у мене на пошту 2 добрих миль — то всею виною чей! на 4 тижні.

Дякую Вам за Ваші письма. Не міркуйте, що я остигъ одъ братнього слова — една не змога Ваша мені не радъ мовчати!

Тішу ся, що Ви забрали ся до ґрунтовної праці — адно на тому зло велике, що такъ поспіхомъ усе робите!

Ті теми Ваші стоять довшого часу, но якъ Ви їх собі позаберали до виробу — годину! Багато Ви на мене, Братики рахуете, щоб часами не вибивъ щось поспіхъ на самому ділі, а дло не на одну — більше мабуть, якъ я на себе. Для мене треба оновлення. У мене треба инвентару словесного, що ёго нема и довго nebude — звісно бо перший мусить бути кінський и худобячий инвентаръ?

У мене остались ще заръси головні до усього въ голові, та мені би на теперъ самому здасться стидъ було за усяку мою працю!

Одначе сповню Тюбі по малій хочъ частині те, чого жадавшм мій Олексю дорогий! Тільки не знаю, на що Тюбі друкувати ті порівнаня — геть собі одбераетъ теми до заданъ писемнихъ школярамъ!

Напередъ Тебе упереджую, дати ні півъ докладне не вгадаю — то вже буде Твоя річъ!

Щобъ Тебе вдоволити напишу, що здужити му хочъ правду скажу, до письменства правдивого охоти въ мене не ма! А ти що въ Бога, Костю коханий вгадав, що я забувъ, чи — якого то — ага! не ласкавий! Я простий чоловікъ — ніколи не лукавлю! Усіхъ я знаю, що їх знавъ, тай серцемъ їхъ знаю и голублю! Для Тебе, Братіку, чимъ я стану помічнимъ — бібліотека у мене такъ якъ би ніяка. Колибъ при купі, та воно можебъ и приселужилось би чимъ Тюбі такъ чимъ би? не знаю! Хібанъ самъ чого спитай! Здужити му, то одвітую! Отъ на тільки Вамъ відписую, що-бъ знали що я таки ще не завмеръ на віки. Найблизшого часу пропишу що більше, тай що потрібного Вамъ.

Теперъ цілую Васъ серцемъ щиримъ.

Данило.

пш Закомарський.

Мій пане докторе**) коханий! И Тюбі спасибі за слівечко. Розлетіло ся товариство на світі — и не дуже може й памятати хоче оденъ за другого. Звісно у кого своя вже турба — то хібанъ якому козакові прокинутя товариші инколи! Чувъ Ти за бідного Паславського (Тучяр) Дитина ёму застрілилась припадком, и жінка въ жалю при пологахъ умерла? От романсъ! Чи ти козакуешъ? То коли потрапъ и до мене до старого поца Данила.

*) Ол. Барвіньский і Кость Лучаківский були тоді учителями в бережанській гімназії і приготовляли, перший Читанку для висшої гімназії, другий Читанку для І і ІІ кл. гімн. і звертали ся до Тянякевича о літературну поміч. — *Ред. Русл.*

**) Др. Клим Ганкевич служив тоді також учителем в бережанській гімназії. *Ред. Русл.*

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ.

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 17. с. м.: 21. І. М. Павчишин з сестрою з Гологір, В. Руснак з женою з Станиславова, Стан. Кульматичкий з Кракова, Микс. Бергер з женою з Самбора, М. Федивський з Золочева, Іван Дієстряньский з Тернополя, Ст. Козовик з Озерної, Ів. Сивак з Коломиї, М. Гельбер з Бірки, В. Кушнір з Відня, о. Кишакевич з Ярослава, Гр. Лицишин з Перемишля, Губари з Краківця, Ант і Ольга Криські з Попелів, о. Ст. Глібовицкий з Надвіраї, В. Домбровский з Серету о. В. Левицкий з Рогачина, В. Фалішевский з Н. Санча.

Знаменитий мід десеровий кураційний (власна пасіка) твердий 5 клгр. 6 кор. „рарітас медо борів“ густо пливна патока 6 кор. 60 сот. франсо. Від руских замовлень даю 20 сот. на будову театру. Коріневич ем. учит. Іванчани лочта в місци. (9—20)

СОВІЛ Житку можна набувати в „Сонільській Базарі“ у Львові і у всіх торговлях вкраю. і паперці

Colosseum

в пасажи Германів
при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензаційна програма.
від 1. до 15. січня 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представлень. В неділі і свята 2 представлень о 4. год. попол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High-Life представлень. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

з Іцкан	12:20*, 6:10, 1:40 5:45, 9:05*
„ Кракова	2:31*, 5:50*, 8:45, 1:30, 5:25, 8:40 9:30*
„ Підволочиск	7:20, 11:45, 2:20, 5:50, 10:30*
„ Лавочного	7:29, 11:50, 10:50*
„ Рави рускої	7:50, 4:50
„ Станиславова	8:05
„ Самбора	8:15, 1:50, 9:20*
„ Яворова	8:18, 4:37
„ Коломиї	10:05
„ Ряшева	10:35

На Підзамче.

„ Підволочиск	7:05, 11:30, 2:08, 5:35, 10:16*
---------------	---------------------------------

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12:45*, 1:—*, 2:45, 6:35* 10:05*
„ Іцкан	2:51*, 6:15, 9:20, 2:40, 10:40*
„ Підволочиск	6:20, 10:55, 2:21, 6:15*, 9:50*
„ Лавочного	7:30, 2:30 6:25*
„ Самбора	8:55, 4:15, 10:51
„ Станиславова	9:10*
„ Белзця	10:45
„ Ряшева	4:05
„ Коломиї	3:30
„ Рави рускої	7:25*, 11:35*
„ Стрия	11:10*

З Підзамча:

„ Підволочиск	6:32, 11:07, 2:32, 6:27*, 10:02*
---------------	----------------------------------

Примітна. Поїзди поспішні друквані в черенками товстими; поїзди нічні є назначені звяздкою. Пора нічна числить ся від 6. год. вечер до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білети їзди як також білети всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через цілий день в міскім бюрі ц. к. державних залізниць, пасаж Гавмана ч. 9.

Лекції у Львові

глядає студент філософії. Зголошення до Адміністрації „Руслана“

Всілякі КУПОНИ і видьосоввні цінні папери виплачує без потручення провізії або коптів

Контора виміни ц. к. упр. гал. акц

БАНКУ

Гіпотечного.